

Arrest

nr. 216 387 van 5 februari 2019
in de zaken RvV X en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 september heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de "beslissing sui generis artikel 3 EVRM" van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 24 augustus 2018 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Meer bepaald wordt zij aangetroffen in een trailer (inklimming) in Zeebrugge. Zij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

1.2. Eveneens op 24 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist haar om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1 ° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te haar van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.F0.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een gezinsleven of dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Er is een risico op onderduiken:*

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.F0.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er is een risico op onderduiken:

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.F0.003453/2018). Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat ze daar geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

*Vasthouding
[...].*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt op 30 augustus 2018 vastgesteld dat verzoekster bij de Franse diplomatieke post in Addis Abeba,

Ethiopië, op voorleggen van een Ethiopisch paspoort, in juli 2018 een Schengenvisum heeft gevraagd en gekregen.

1.4. Op 31 augustus 2018 vervangt de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie de initiële terugleidingsbeslissing van 24 augustus 2018 door een “*beslissing sui generis artikel 3 EVRM*” die voorziet in een terugleiding naar Ethiopië. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In opvolging van de bijlage 13 septies dd 24/08/2018, betekend aan betrokkene te Zeebrugge, op 24/08/2018, ten aanzien van,

de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [F.M.]

[...]

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [R.M.], [°...] van Eritrese nationaliteit

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Ethiopië in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Betrokkene verklaarde van Eritrese nationaliteit te zijn en niet terug te kunnen keren omdat ze er geen familie meer heeft. Haar vader en broer zouden gedood zijn door het regime (conform gehoor door de politie van Zeebrugge op 23/08/2018 en in het gesloten centrum te Brugge op 27/08/2018).

Op basis van opzoekingen in het visuminformatiesysteem (hierna VIS), op basis van de vingerafdrukken van betrokkene blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft en niet de Eritrese. Zij heeft op 16/07/2018 bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba een Schengenvisum kort verblijf aangevraagd en bij deze aanvraag een origineel, Ethiopisch paspoort voorgelegd.

Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Franse autoriteiten hebben haar een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd haar Ethiopische paspoort grondig op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat betrokkene gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort.

Het is dus volstrekt ongeloofwaardig dat betrokkene over de Eritrese nationaliteit beschikt, en niet over de Ethiopische. Er dient dan ook onderzocht te worden of er mogelijkheid bestaat wat betreft een schending van artikel 3 EVRM bij een verwijdering naar Ethiopië.

Het staat vast dat betrokkene op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige reden waarom ze niet kan terugkeren naar Ethiopië. Ze legde daarentegen bedriegelijke verklaringen af voor de Belgische autoriteiten wat betreft haar identiteit en nationaliteit. Geconfronteerd met het resultaat van de opzoekingen in VIS erkende zij uiteindelijk dat ze van Ethiopische nationaliteit is, geboren in Jimma maar woonachtig in Addis Abeba (conform telefonisch contact en contact via e-mail met het gesloten centrum te Brugge op 31/08/2018). Er kan geconcludeerd worden dat zij geen vrees koestert voor onmenselijke en vernederende behandelingen zoals ze worden bedoeld in artikel 3 EVRM.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De beroepen hangen zo nauw samen dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot het ene beroep, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van het andere, zoals hierna zal blijken. In het kader van een goede rechtsbedeling worden de zaken dus samengevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing, de “*beslissing sui generis artikel 3 EVRM*” van 31 augustus 2018, blijkt duidelijk dat het gaat om een beslissing die ertoe strekt verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt vastgesteld dat verzoekster de Ethiopische, en niet de Eritrese, nationaliteit heeft en wordt tevens gemotiveerd over het risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bij terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien verweerder op 31 augustus 2018 heeft beslist om verzoekster terug te leiden naar de grens van Ethiopië kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat verweerder, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de initiële beslissing tot terugleiding naar de grens van Eritrea van 24 augustus 2018 heeft vervangen. De beslissing tot terugleiding naar de grens van 24 augustus 2018 werd op 31 augustus 2018 impliciet, doch zeker, door verweerder opgeheven. Deze vaststelling wordt door beide partijen bevestigd.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat het beroep wat betreft de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van 24 augustus 2018 zonder voorwerp is geworden, en bijgevolg onontvankelijk. Minstens blijkt niet langer een voldoende belang bij het aanvechten van deze beslissing.

3.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet verder worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemene rechtsbeginsel audi alteram partem en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

ii. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem - droit d'être entendu - est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard. Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision

faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise. a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours »

[...].

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision.

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » 6 [...].

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » [...].

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration —, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de vouloir prendre la décision en pleine connaissance de cause. après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » [...].

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 et s'il est considéré par son comportement comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession de documents de voyage valables au moment de son arrestation.

La décision attaquée, fondée sur cette disposition légale, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique vers son pays d'origine l'Erythrée.

ii. De l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Erythrée, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des

droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;
- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.
- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

En l'espèce, pour conclure à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant dans son pays d'origine, la décision attaquée repose sur le motif unique suivant:

« betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug naar haar land van herkomst omdat ze daar geen familie heeft ».

La décision attaquée conclut sur base de eet unique élément ce qui suit: « betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggestuurd wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. »

Il convient préalablement de noter que le conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à avoir accès au dossier administratif et à obtenir les informations quant aux explications exactes qui auraient effectivement été données par le requérant quant au risque de traitements inhumains et dégradants dont il ferait l'objet s'il était renvoyé dans son pays d'origine. De sorte que le conseil du requérant n'est pas en mesure d'exercer adéquatement sa défense sur cet élément pourtant essentiel.

Le conseil du requérant émet à cet égard quelques doutes quant à la manière dont le requérant a été interrogé par la police sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine. A-t-il été interrogé de manière utile et effective sur cet élément essentiel ? Lui a-t-on laissé la possibilité de s'exprimer suffisamment sur ce point ? Lui a-t-on octroyé assez de temps ? Interrogé sur ce point par son conseil, le requérant indique avoir répondu à la police qu'il ne pouvait pas être renvoyé en Erythrée en raison, d'une part, des persécutions du gouvernement actuelles et, d'autre part, du fait qu'il n'y a pas de famille. Il indique ne pas avoir eu l'opportunité de donner davantage d'explications. Il apparaît dès lors quelque peu prématuré de conclure que le requérant n'est pas parvenu à démontrer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH par ses explications si la possibilité d'être entendu de manière utile et effective sur ce point ne lui a pas été donnée. En outre, il ne ressort aucunement de la décision attaquée que la partie adverse ait tenu compte des violations flagrantes des droits de l'homme qui sont commises dans ce pays dont elle a pourtant nécessairement connaissance et qui indiquent qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel d'être soumis, dans ce pays, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe en effet aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi¹⁶. De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion [...] ». «

L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée [...]».

Or, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

Le pays d'origine du requérant, l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports. Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports - qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres - que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée. En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Sous réserve de vérification du dossier administratif, il semble également que plusieurs éléments essentiels n'ont pas été pris en considération par la partie adverse en adoptant la décision attaquée. La partie adverse a en effet notamment omis de prendre en compte :

- Le sort réservé aux érythréens ayant quitté le pays de manière illégale ;
- Le risque que le requérant soit contraint d'accomplir le service militaire ;
- Le sort des érythréens expulsés de force dans leur pays d'origine.

Un premier élément important à prendre en considération dans la situation du requérant se rapporte en effet au fait qu'il a quitté l'Erythrée de manière illégale. Or, quitter le pays sans avoir obtenu préalablement un visa de sortie est considéré comme une infraction punissable par la loi érythréenne d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 5 ans.

L'article 29, 2) du «Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa from Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea » prévoit en effet ce qui suit:

"Any person who: a) in violation of Art. 10-13 of this Proclamation attempts to enter or leave Eritrea (...) After conviction he shall be sentenced up to five years imprisonment or up to a fine of 10.000 Bir or to both imprisonment and fine"

Les informations disponibles sur le retour des personnes ayant quitté illégalement l'Erythrée sont éparses et variées. Il est impossible de les résumer ici vu l'urgence du recours mais une synthèse intéressante peut être consultée sur le site internet d'EASO²⁰. Amnesty International souligne notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire [...].

La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut la-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité. Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu des abus physiques, en ce compris la torture.

Finalement, la partie adverse ne semble également pas avoir tenu compte des mauvais traitements systématiques, assimilables à de la torture, dont font l'objet les personnes renvoyées de force en Erythrée et documentées dans de nombreux rapports dont voici un exemple récent, daté de juillet 2018, à titre purement illustratif:

"Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders. but also "traitors. " A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase. 'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years. Male returnees from [country A] were held on Dhalak Island after a few months of detention at Adi Abeito. Deportees from other countries were held in prisons such as Prima Country and Wi'a. 'Witnesses who spoke to the Commission noted the severe conditions during their detention. They were made to undertake forced labour and were frequently

vanished by prison guards for inconsequential matters. [Country A] returnees recounted that, on one occasion, they had been reportedly even denied drinking water where they were detained at Dhalak Island where temperatures often soared to 50 degrees Celsius. As a consequence many fell sick after drinking unsafe water. (...)

In correspondence with the Canadian Immigration and Refugee Board Research Directorate in May 2017, an Associate Fellow at the German Institute for Global Affairs' (GIGA) Institute of African Affairs, who currently carries out research on diasporas and sanctions, as well as on Eritrea, explained that Any Eritrean who is forced to return to their homeland against his or her will can face inhuman treatment including torture, imprisonment for unspecified periods and being forced to stay in a military training camp under very harsh conditions as a punishment.'

The HRW report 2018 stated 'In 2016, Sudan had repatriated 400 Eritreans who were promptly arrested upon their return. according to a UN Commission of Inquiry report. Whether any have been released since is speculative because of government secrecy and the absence of independent monitors.[...]

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- La situation générale des droits de l'homme qui prévaut en Erythrée, et telle que confirmée dans les rapports indépendants des droits de l'homme précités, en particulier au regard des mauvais traitements systématiques s'apparentant à de la torture dont font l'objet les personnes renvoyées de force en Erythrée (tel que confirmé dans un rapport très récent de juillet 2018), permettent de considérer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion vers l'Erythrée, pays vers lequel la partie adverse entend renvoyer le requérant à la lecture de la décision attaquée. Par conséquent, la décision querellée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, dont elle avait pourtant nécessairement connaissance, viole l'article 3 de la CEDH.

- La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été valablement interrogé sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, viole le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision;

- Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de recueillir de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante. La motivation de la décision querellée est donc inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce."

4.2. Verzoeksters betoogt hierop neer dat volgens haar de beslissing om haar te verwijderen naar Eritrea strijdig is met artikel 3 van het EVRM juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het algemene rechtsbeginsel audi alteram partem. De vaststelling dringt zich op dat deze kritiek in wezen is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van 24 augustus 2018, waarvan kan worden aangenomen dat deze inderdaad voorzag in een mogelijke terugleiding naar de grens van Eritrea. Deze beslissing tot terugleiding naar de grens van 24 augustus 2018 werd op 31 augustus 2018, zo wordt herhaald, evenwel impliciet, doch zeker door verweerder opgeheven. Deze beslissing werd vervangen door de beslissing tot terugleiding naar de grens van 31 augustus 2018, beslissing waarin werd vastgesteld dat verzoekster de Ethiopische, en niet de Eritrese, nationaliteit heeft, en waarin bijgevolg wordt voorzien in een terugleiding naar de grens van Ethiopie. In deze omstandigheden waarin niet langer blijkt dat verzoekster in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2018 wordt geacht terug te keren naar Eritrea dan wel dreigt te worden verwijderd naar dit land, nu dit niet haar werkelijke land van herkomst is, blijkt niet dat verzoekster nog het vereiste belang heeft bij haar kritiek en dat deze kan leiden tot de nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster geeft in haar beroep gericht tegen deze

beslissing ook niet concreet aan de latere vaststelling van het bestuur te betwisten dat na verder onderzoek is gebleken dat zij in werkelijkheid de Ethiopische, en niet de Eritrese, nationaliteit heeft. Verzoekster, die haar beroep tot nietigverklaring reeds indiende op 3 september en het dus zelf blijkbaar niet nuttig achtte het einde van haar beroepstermijn af te wachten, overtuigt in het licht van dit gegeven ook niet dat zij haar eventuele kritiek op dit punt niet reeds in het kader van een beroep tot nietigverklaring kon aanbrengen. Voor zover als nodig, wordt verder verwezen naar de verdere bespreking hieromtrent in het kader van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het middel is, waar verzoekster niet doet blijken van het vereiste belang bij haar kritiek, onontvankelijk.

5. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

5.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemene rechtsbeginsel audi alteram partem en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na eenzelfde theoretische toelichting als in het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, licht zij haar middel toe als volgt:

"1.

La décision sui generis litigieuse est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire. Il s'ensuit qu'une annulation de la décision d'éloignement entraîne nécessairement l'annulation de la décision sui generis conformément à l'adage accessorium sequitur principale.

Il s'ensuit que sans l'existence de l'ordre de quitter le territoire, la décision sui generis n'aurait plus lieu d'être et que, dès lors, en cas d'illégalité de l'ordre de quitter le territoire notifié à la requérante, la décision litigieuse deviendrait par voie de conséquence illégale également.

2.

En l'espèce, il y a lieu de constater l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement, pour les raisons suivantes.

Il se déduit de l'ordre de quitter le territoire que la requérante est détenue sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 et s'il est considéré par son comportement comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession de documents de voyage valables au moment de son arrestation.

L'ordre de quitter le territoire, fondé sur cette disposition légale, et désormais couplé à la décision sui generis, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion de la requérante du territoire de la Belgique vers l'Ethiopie, pays considéré par la partie adverse comme pays d'origine de la requérante vu les résultats du VIS, ce que conteste la requérante, qui affirme toujours être érythréenne.

Dès lors que l'ordre de quitter le territoire, couplé à la décision sui generis, envisage le renvoi de la requérante vers l'Ethiopie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- *de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;*
- *de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.*
- *d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que «l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;*
- *de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.*

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter. Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 3.

En l'espèce, pour conclure à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant dans son pays d'origine, l'ordre de quitter le territoire repose sur le motif unique suivant: « *betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug naar haar land van herkomst omdat ze daar geen familie heeft* ».

L'ordre de quitter le territoire conclut sur base de cet unique élément ce qui suit: « *betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon*. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggestuurd wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. »

Premièrement, il y a lieu de constater que la requérante n'a pas eu la possibilité de s'expliquer de manière utile et effective sur la provenance - frauduleuse - de son passeport, ni sur son origine érythréenne, en violation du droit d'être entendu. Il s'ensuit que l'autorité a adopté sa décision sans procéder à la recherche de tous les éléments pertinents de l'espèce et n'a donc pas statué en pleine connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie, de même qu'en violation de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts (section a)).

Deuxièmement, la véritable nationalité de la requérante étant érythréenne et le passeport ayant été utilisé étant un passeport obtenu de manière frauduleuse, la requérante risque, en cas d'expulsion vers l'Éthiopie, d'être refoulée indirectement vers l'Érythrée, où elle risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH. La décision attaquée constitue dès lors une violation de l'article 3 de la CEDH, tant en son volet procédural - en ce que l'autorité n'a pas effectué une enquête rigoureuse et approfondie à l'égard de la véritable nationalité de la requérante et des risques encourus - qu'en son volet matériel (section b)). De même, la décision est inadéquatement motivée dès lors que la motivation est insuffisante en ce qui concerne l'examen du risque au regard de l'article 3 de la CEDH.

a) De la violation du droit d'être entendu et du principe de minutie

- i. La requérante n'a, à aucun moment, été interrogée de manière utile et effective sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH

❖ A titre principal, l'ordre de quitter le territoire, en ce qu'il se fonde uniquement sur un interrogatoire de police mené sans interprète (alors que la requérante comprend très très peu l'anglais) où la requérante s'est exprimée sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, l'Érythrée, pour conclure à l'absence de risque que la requérante fasse l'objet de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Éthiopie, doit être suspendu en l'absence d'examen rigoureux et approfondi portant sur l'article 3 de la CEDH.

En effet, si l'ordre de quitter le territoire du 24.08.2018 précise que la requérante a déclaré lors de son audition par la police le 23.08.2018 ne pas pouvoir rentrer dans son pays d'origine car elle n'y aurait plus de famille, la requérante est claire sur le fait que cet interrogatoire s'est déroulé en seulement quelques minutes et en l'absence de tout interprète, alors qu'elle éprouve pourtant de grandes difficultés à s'exprimer en anglais et à comprendre cette langue.

Cet élément ressort du questionnaire figurant dans le dossier administratif puisqu'à la question de savoir s'il la requérante comprend l'anglais, il est indiqué: « *very very little* ».

Lors de cet interrogatoire expéditif, la requérante dit avoir donné son nom, avoir précisé qu'elle était originaire d'Érythrée et qu'elle ne pouvait retourner dans ce pays car elle n'y a plus de famille, son père et son frère ayant été tués par le gouvernement. En outre, la requérante s'est exprimée sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, l'Érythrée, et non sur ses craintes en cas de retour en Éthiopie, pays vers lequel la partie adverse entend pourtant renvoyer la requérante. Dans le questionnaire figurant au dossier administratif, à la question de savoir pourquoi la requérante ne peut rentrer dans son pays d'origine, il est en effet noté: « *no good in Eritrea* ».

En se fondant uniquement sur cet interrogatoire de police pour adopter l'ordre de quitter le territoire, il ne saurait être considéré que la partie adverse a procédé à un examen suffisamment rigoureux et approfondi du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

❖ A titre subsidiaire, en admettant que la partie adverse puisse rectifier la motivation de l'ordre de quitter le territoire a posteriori par l'adoption d'une nouvelle décision, sui generis en l'espèce, quod non, la requérante n'a toujours pas été interrogée de manière utile et effective sur un risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Éthiopie.

La requérante a été interrogée deux fois dans le centre fermé après l'adoption de l'ordre de quitter le territoire. A nouveau, la requérante affirme que ces entretiens ont été extrêmement brefs. Elle précise

qu'elle n'a été assistée à cette occasion d'aucun interprète professionnel mais d'une codétenue ayant procédé à une traduction très approximative et à certains égards erronée. La requérante affirme avoir confirmé lors de cet entretien venir d'Erythrée. A la question de savoir pourquoi elle était en possession d'un passeport éthiopien, elle aurait indiqué avoir donné une somme d'argent très importante à un passeur pour se le procurer. A la question de savoir ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, la requérante aurait répondu de la même manière que lors de son interview avec la police. La requérante souligne qu'en l'absence d'interprète professionnel et vu les difficultés de communication, il lui a tout simplement été impossible de s'exprimer adéquatement, tant sur son identité effective, que sur le risque encouru en cas de renvoi dans son pays d'origine. Le fait que la requérante a été assistée d'une codétenue et non d'un interprète est confirmé par un mail de l'assistante sociale du centre, mail figurant dans le dossier administratif.

La partie adverse ayant l'intention de renvoyer la requérante en Ethiopie, il convient de souligner que la requérante n'a pourtant à aucun instant été entendue sur un risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers ce pays puisque, ni lors de l'interview par la police le 23.08.2018, ni lors des auditions dans le centre fermé, ni à aucun autre moment d'ailleurs, la requérante ne s'est exprimée sur d'éventuelles craintes en cas de renvoi en Ethiopie. La requérante s'est en effet toujours exprimée sur ses craintes en cas de renvoi dans son pays d'origine, l'Erythrée.

La décision sui generis, fondée sur ces entretiens réalisés dans le centre, est insuffisante pour pouvoir considérer une rectification suffisante de la motivation de l'ordre de quitter le territoire, la requérante n'ayant toujours pas été interrogée de manière utile et effective sur un risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi en Ethiopie. L'ordre de quitter le territoire, en ce qu'il se fonde (a posteriori) sur ces entretiens réalisés en l'absence d'interprète professionnel, viole le principe général de droit audi alteram partem, le devoir de minutie ainsi que l'article 3 de la CEDH.

ii. Il ressort des déclarations de la requérante que cette dernière n'a, à aucun moment, été interrogée de manière utile et effective sur sa véritable nationalité

Sur base de la vérification dans le VIS, la partie adverse a estimé pouvoir tenir pour fausses les déclarations de la requérante. A peine questionnée à ce sujet par son conseil, la requérante a pourtant expliqué qu'il existe en Ethiopie des passeurs qui, contre une somme d'argent très importante, fournissent de véritables passeports éthiopiens. Le passeur semblait être - ou être en contact avec - une personne travaillant dans l'administration. Il lui aurait fourni un passeport éthiopien, avec lequel la requérante s'est ensuite rendue à l'ambassade de France pour solliciter un visa. Sur base des explications de la requérante, il est ainsi permis de comprendre que la seule circonstance que le passeport et le visa de la requérante contiennent ses empreintes et soient de « véritables » documents, n'implique pas qu'ils correspondent forcément à sa véritable identité.

Les déclarations de la requérante correspondent en outre à une pratique confirmée par des rapports de départements d'Etat ou d'associations non gouvernementales. Ainsi, le rapport d'ASYLOS intitulé « Ethiopia and Eritrea : Prevalence of False ID Documents, July 2018 » (pièce 5), lequel est lui-même basé sur de nombreuses sources gouvernementales et non gouvernementales, atteste :

- que la corruption et les relations personnelles permettent d'obtenir des faux documents, avec une relative facilité (page 8) ;
- que de véritables passeports sont parfois obtenus sur base de faux documents (page 8)
- que l'absence de format universel pour les cartes d'identité nationales conduit à la délivrance continue de cartes d'identification sujettes à la fraude (page 8) ;
- que, compte tenu de ces formats différents de cartes d'identité, il est très difficile pour le département de l'immigration - lequel s'appuie sur ces cartes d'identité pour délivrer des passeports éthiopiens - de vérifier la véracité de ces documents (page 9) ;
- que la condition pour obtenir un passeport est de présenter une carte d'identification (« kebele identity card ») valide, ce qui cause de profonds problèmes car il y a des problèmes de falsification (page 9) ;
- que sont communs les vrais passeports basés sur de faux documents (« common are genuine passports based on fraudulent feeder documents ») ; qu'en outre, des passeports frauduleux sont rares car chers, mais qu'ils existent (page 9) ;
- etc. (Voir pièce 5)

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de conclure que la partie adverse connaissait - ou devait connaître - l'existence d'une pratique en Ethiopie, consistant à obtenir de véritables passeports (par exemple, sur base de faux documents), en échange du paiement d'une somme d'argent.

Pourtant, la partie adverse n'a, à aucun moment, interrogé la requérante de manière utile et effective, en particulier en la présence d'un interprète professionnel, sur les modalités de l'obtention de son passeport, afin de vérifier si ses allégations concernant l'usage d'un faux passeport pouvaient ou non être tenues pour vraies.

Or, si la requérante avait eu la possibilité de s'exprimer, de manière utile et effective, cela aurait pu conduire l'autorité à reconsidérer sa position quant à la véritable identité de la requérante. Sans nul doute, une audition effective de la requérante préalablement à l'adoption de l'ordre de quitter le territoire aurait pu avoir une incidence sur le sens de celle-ci.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de constater que l'ordre de quitter le territoire, qui prévoit le renvoi de la requérante vers l'Ethiopie, sur base d'une simple recherche dans le VIS, sans avoir auditionné la requérante à ce sujet de manière utile et effective, et sans lui avoir permis de fournir davantage d'explications, a été adoptée en violation du principe général de droit audi alteram partem, ainsi qu'en violation du principe de minutie et repose sur des motifs inexacts, en violation de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts en fait et en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Pour cette première raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

b) De la violation du volet matériel et procédural de l'article 3 CEDH - refoulement indirect vers l'Erythrée

Il découle de la section « a) » exposée ci-avant que la requérante conteste être originaire d'Ethiopie et affirme être bien originaire d'Erythrée, mais que la partie adverse, malgré les informations pertinentes dont elle disposait (notamment, pièce 5), a omis de procéder à une quelconque vérification approfondie des allégations de la requérante.

L'absence d'audition effective de la requérante et d'examen minutieux de la part de l'autorité quant à sa véritable nationalité a ainsi conduit à l'absence pure et simple de tout examen au regard de l'article 3 de la CEDH concernant le risque d'un refoulement indirect en cas de renvoi vers l'Ethiopie.

Pourtant, la partie adverse, i) a été informée que la requérante a déclaré avoir voyagé avec un faux passeport et, ii) était en possession d'information confirmant une pratique de corruption concernant l'obtention de faux documents en Ethiopie et l'obtention de véritables passeports sur base de fausses cartes d'identification (pièce 5). Il s'ensuit que la simple affirmation, par la partie adverse, que le passeport utilisé par la requérante était un véritable passeport, de même que le visa était un véritable visa, n'est pas suffisante à décrédibiliser les allégations de la requérante.

Au contraire, compte tenu de ces informations, la partie adverse aurait dû procéder à un examen plus approfondi et, à tout le moins, interroger de manière détaillée la requérante au sujet de ses origines prétendues et des modalités d'obtention de son passeport, afin de s'assurer de l'absence de risque au regard de l'article 3 CEDH.

Or, en cas de renvoi en Ethiopie, la requérante - érythréenne - court le risque que l'obtention frauduleuse de son passeport soit découverte à son arrivée, ou même par après durant son séjour dans ce pays. Ainsi - outre que le fait de quitter le pays sans document de voyage valide ou le fait de séjourner dans le pays sans document de résidence valide soit puni par la législation éthiopienne d'une peine d'emprisonnement, de même que l'usage de faux documents est puni par le Code pénal éthiopien d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 10 ans - la partie adverse ne pourrait garantir que la requérante ne soit pas, à un moment ou un autre suite à son expulsion, identifiée comme érythréenne par les autorités éthiopiennes et refoulée vers son pays.

La situation en Erythrée est, par ailleurs, parfaitement connue de la partie adverse. La situation dramatique en matière de droits de l'homme est ainsi étayée par de nombreux rapports émanant d'instances reconnues internationalement (Voy. pièce 4). Pour le surplus, il est renvoyé à la demande de suspension en extrême urgence introduite le 30 août dernier à l'encontre de l'ordre de quitter le territoire en ses pages 8, 9 et 10 qui exposent les risques encourus par la requérante en Erythrée.

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement indirect de la requérante dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée, serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH, en son volet matériel.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH, tant sur le plan matériel que procédural, en ce qu'elle n'a procédé à aucun examen approfondi des allégations de la requérante et du risque, par conséquent d'un refoulement indirect vers l'Erythrée, son véritable pays d'origine. La motivation de la décision attaquée étant totalement insuffisante à cet égard, la décision viole également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

De sorte que, pour cette deuxième raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

Du tout, le moyen unique sera déclaré fondé."

5.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte

motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing wordt beslist dat verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag worden teruggeleid naar Ethiopië en niet blijkt dat zij bij een terugkeer naar dit land dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er wordt vastgesteld dat verzoekster in werkelijkheid de Ethiopische, en niet de Eritrese, nationaliteit heeft. In dit verband wordt gewezen op het gegeven dat een vergelijking van verzoeksters vingerafdrukken met het visuminformatiesysteem leert dat verzoekster aan de hand van een origineel, Ethiopisch paspoort bij de Franse autoriteiten een Schengenvisum vroeg en verkreeg. Verweerder benadrukt dat bij de afgifte van een Schengenvisum het voorgelegde paspoort grondig op zijn authenticiteit wordt gecontroleerd en het dus volgens hem volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekster de voorgehouden Eritrese nationaliteit zou hebben. Hij merkt op dat verzoekster, geconfronteerd met het resultaat van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek, ook erkende van Ethiopische nationaliteit te zijn. Hij stelt verder vast dat verzoekster op geen enkel ogenblik aangaf in het herkomstland Ethiopië te moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, zodat niet blijkt dat deze verdragsbepaling zich verzet tegen een terugkeer naar dit land. Deze motivering in de tweede bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

5.2.2. Wat de ingeroepen schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM betreft, betoogt verzoekster in hoofdzaak dat zij wel degelijk de Eritrese, en niet de Ethiopische, nationaliteit heeft. Zij stelt in haar feitenrelaas Eritrea te zijn ontvlucht na de dood van haar vader en broer door het regime en naar Ethiopië te zijn gereisd, waar zij een grote som geld heeft betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van een echt Ethiopisch paspoort. Met dit paspoort, zo vervolgt zij, heeft zij vervolgens bij de Franse ambassade een Schengenvisum gevraagd en is zij naar Europa gereisd. Zij voegt een rapport van Asylas om aan te tonen dat het mogelijk is om een echt Ethiopisch paspoort te bekomen, ook al heeft men deze nationaliteit niet. Zij stelt bij een terugkeer naar haar land van herkomst Eritrea een ernstig en reëel risico te lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen. Bij een terugleiding naar Ethiopië stelt zij te vrezen voor een *'indirect refoulement'* naar Eritrea. Zij stelt dat haar werkelijke nationaliteit, en de hiermee verbonden risico's, onvoldoende zijn onderzocht. Zij betoogt in dit verband ook dat zij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid is gesteld om op nuttige en effectieve wijze haar standpunt naar voor te brengen omtrent het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt niet in de mogelijkheid te zijn geweest om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen omtrent haar nationaliteit, de wijze waarop zij het Ethiopische paspoort heeft verkregen en haar vrees met betrekking tot Eritrea en Ethiopië. Zij betwist het motief als zou zij hebben bevestigd van Ethiopische nationaliteit te zijn en wijst op communicatieproblemen waar zij tijdens dit gehoor niet werd bijgestaan door een professionele tolk maar door een medebewoner in het gesloten centrum die voor haar vertaalde.

5.2.3. In zoverre verzoekster in haar beroep tegen de tweede bestreden beslissing ook nog kritiek uit op de eerste bestreden beslissing, meer bepaald zij stelt dat bij het nemen van deze laatste beslissing geen zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM plaatsvond en zij onvoldoende in de mogelijkheid was om haar standpunt ter zake naar voor te brengen, merkt de Raad allereerst op dat het beroep gekend onder het rolnummer 224 523 enkel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat deze kritiek dienstig is in het kader van dit beroep. Er blijkt verder ook niet dat verzoekster in het licht van de actueel voorliggende gegevens een voldoende belang heeft bij deze kritiek. Haar kritiek komt erop neer dat zij voorafgaandelijk aan het nemen van de eerste bestreden beslissing niet correct werd gehoord in het licht van artikel 3 van het EVRM, waardoor haar hoorrecht werd miskend en deze beslissing volgens haar niet steunt op een voldoende zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM. Nu intussen evenwel werd vastgesteld dat verzoekster in werkelijkheid de Ethiopische, en niet de Eritrese, nationaliteit heeft, blijkt evenwel niet dat het nodig was dat zij verder haar standpunt naar voor bracht over haar vrees bij terugkeer naar Eritrea. Verzoekster houdt verder voor op dat ogenblik niet te zijn gevraagd naar een eventuele vrees bij terugkeer naar Ethiopië, maar zij betwist niet dat zij zelf naliet het bestuur te wijzen op het gegeven dat zij met een authentiek Ethiopisch paspoort naar Europa reisde en zelf aangaf afkomstig te zijn uit Eritrea. Verder geeft verzoekster ook niet aan dat zij, rekening houdende met haar Ethiopische nationaliteit, in Ethiopië dan enige reden heeft om te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM waardoor enig nader gehoor of onderzoek ter zake zich opdrong.

5.2.4. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een verwijderingsbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de terugkeerrichtlijn en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 augustus 2018 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Ze gaf aan van Eritrese nationaliteit te zijn en verklaarde sedert twee weken in België te zijn waarbij ze de bedoeling heeft door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, geen familie te hebben in Eritrea, geen beschermingsverzoek in een andere lidstaat te hebben ingediend, geen vingerafdrukken te hebben laten nemen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet te lijden aan een ziekte die haar verhindert naar haar herkomstland terug te keren en geen partner of kinderen te hebben in België. Er lijkt wel te moeten worden aangenomen dat verzoekster haar vrees voor Eritrea niet verder heeft kunnen duiden, omwille van haar beperkte kennis van de Engelse taal en waar geen tolk aanwezig was.

Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum werd verzoekster vervolgens nog twee keer gehoord, door een medewerker van dit centrum, een eerste keer op 27 augustus 2018 en een tweede keer op 31 augustus 2018. Van deze gehoren bevindt zich in het administratief dossier een verslag van de hand van de medewerker van het centrum die telkens deze gehoren heeft afgenomen. Het is niet betwist dat verzoekster tijdens deze gehoren werd bijgestaan door een medebewoner van het centrum, om voor haar te vertalen.

Inzake het gehoor op 27 augustus 2018 werd het volgende verslag opgesteld door de medewerker van het centrum:

“Deze dame is sinds 2 weken in België en was op weg naar de UK.

Ze reisde vanuit Eritrea naar Soedan. Na een verblijf van 5 jaar in Soedan reisde ze door naar Libië waar ze 7 mndn.

Vanuit Libië stak zij over naar Italië.

Na 1 maand reisde ze door naar België.

Ze zou geen familie hebben in Europa of Eritrea.

Er zijn geen medische problemen.

Haar vader en broer zijn gedood door het regime.”

Nadat vervolgens op 30 augustus 2018 werd vastgesteld dat verzoeksters vingerafdrukken overeenstemmen met deze van een persoon die zich in juli 2018 met een Ethiopisch paspoort aanbood bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, en door hen in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum, verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het centrum op 31 augustus 2018 om verzoekster met deze nieuwe gegevens te confronteren en om na te gaan waar ze woonde. Op dezelfde dag maakt de medewerker van het centrum volgende verslag over:

“Betrokkene bevestigt geboren te zijn in Jimma en de Ethiopische nationaliteit te hebben. Zij woont echter in Addis-Abeba.”

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij is gehoord, wel geeft zij aan dat zij hierbij niet of onvoldoende in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt over alle relevante punten naar voor te brengen.

Verzoekster benadrukt niet te zijn bijgestaan door een professionele tolk. Zij stelt dat de medebewoner die voor haar vertaalde haar verklaringen onvoldoende nauwkeurig en op sommige punten zelfs verkeerdelijk heeft vertaald. Zij ontkent dat zij op enig ogenblik heeft erkend van Ethiopische nationaliteit te zijn. Zij stelt, geconfronteerd met het gegeven dat zij met een Ethiopisch paspoort naar Europa reisde, te hebben vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit en te hebben verklaard een grote som geld te hebben betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van dit paspoort. Zij stelt, op de vraag waarom zij een terugkeer naar haar herkomstland vreest, opnieuw te hebben verklaard dat zij haar land ontvluchtte omwille van de dood van haar vader en broer door het regime. Zij stelt dat, bij gebreke aan een professionele tolk en gelet op de communicatiemoeilijkheden, zij in de onmogelijkheid was zich op een adequate wijze uit te drukken, zowel wat haar identiteit betreft als wat betreft het risico bij terugkeer naar het herkomstland.

Het is niet betwist dat verzoekster tijdens de beide gehoren in het gesloten centrum werd bijgestaan door een medebewoner van het centrum om voor haar te vertalen, en niet door een professionele tolk.

Er blijkt niet dat zij zich heeft verzet tegen het gegeven dat een medebewoner voor haar zou vertalen, of zich verzette tegen de persoon die voor haar zou vertalen. Waar verzoekster thans gewag maakt van communicatiemoeilijkheden of -problemen tijdens deze gehoren vindt dit verder nergens steun in de voorliggende stukken. Er is geen enkele concrete aanwijzing voorhanden van de thans door verzoekster ingeroepen communicatieproblemen tijdens de gehoren in het gesloten centrum. De genoteerde antwoorden wijzen er zo op dat verzoekster de haar gestelde vragen steeds goed heeft begrepen.

Verzoekster stelt thans dat de tolk haar verklaringen op onvoldoende nauwkeurige wijze heeft vertaald. Nergens duidt zij evenwel op welk punt haar verklaringen dan niet voldoende nauwkeurig zijn vertaald. De medewerker van het gesloten centrum bevestigde op 6 september 2018 bovendien dat verzoekster werd bijgestaan door een medebewoner die de Engelse taal machtig is en verzoekster aangaf alles goed te hebben begrepen. Volgens haar stelden er zich dus geen communicatieproblemen.

Verzoekster voert thans in wezen aan dat haar verklaringen na confrontatie met het resultaat van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek foutief zijn vertaald. Meer bepaald stelt zij nooit te hebben erkend van Ethiopische nationaliteit te zijn, maar steeds te hebben vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de geregistreerde verklaringen van het gehoor op 27 augustus 2018 dat verzoekster Eritrea zou zijn ontvlucht nadat haar vader en broer waren gedood door het regime wel degelijk volledig overeenstemmen met verzoeksters huidige verklaringen. Inzake de overige verklaringen dat verzoekster vanuit Eritrea naar Soedan reisde, dat zij daar vijf jaar heeft verbleven, dat zij vervolgens 7 maanden in Libië heeft verbleven en dat zij vervolgens doorreisde naar Europa, kan verder niet anders dan worden vastgesteld dat deze verklaringen volstrekt haaks staan op zowel de huidige verklaringen van verzoekster dat zij van Eritrea naar Ethiopië reisde om zich in dit land in het bezit te doen stellen van een Ethiopisch paspoort, als het resultaat van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek dat leerde dat verzoekster in juli 2018 bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, verzocht om een Schengenvisum. Verzoekster kan ook niet ernstig betwisten dat zij op 27 augustus 2018 de voormelde verklaringen over haar reisweg heeft afgelegd. Er kan immers worden aangenomen dat verzoekster zou hebben geprotesteerd bij het horen uitspreken door de medebewoner die voor haar vertaalde van de namen van landen als Soedan en Libië, indien zij deze namen niet zou hebben gebruikt. Deze tegenstrijdige verklaringen kunnen in geen geval worden verklaard door eventuele problemen in de communicatie die het gevolg zijn van het niet werken met een professionele tolk. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen op 27 augustus 2018 omtrent haar reisweg elke geloofwaardigheid missen.

Verzoekster erkent verder dat zij werd geconfronteerd met het gegeven dat zij in het bezit van een Ethiopisch paspoort bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, een Schengenvisum heeft bekomen en dat zij dus op zich in de mogelijkheid werd gesteld zich op dit punt te verdedigen. Zij moest op dat ogenblik hebben beseft dat haar Eritrese nationaliteit in twijfel werd getrokken. Volgens de medewerker van het centrum bevestigde verzoekster vervolgens dat zij is geboren in Jimma en de Ethiopische nationaliteit heeft. Op de vraag waar ze woonde, verklaarde zij te wonen in Addis Abeba. Verzoekster van haar kant stelt thans dat zij heeft vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit en haar eerdere verklaringen waarom ze dit land ontvluchtte en heeft verklaard een grote som geld te hebben betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van dit paspoort.

Verzoeksters versie van het gesprek van 31 augustus 2018 is volledig tegenstrijdig met de weergave ervan door de medewerker van het centrum. Dit flagrante verschil in de beide weergaven kan in geen geval worden verklaard door communicatieproblemen die gelieerd kunnen zijn aan het gegeven dat er geen professionele tolk aanwezig was, te meer waar nergens uit blijkt dat er zich tijdens het gesprek in het gesloten centrum concrete communicatieproblemen voordeden. Nergens uit blijkt dat de bewoner die vertaalde het Engels of de gemeenschappelijke taal met verzoekster niet voldoende beheerste of er zich tijdens het gesprek zelf problemen stelden. Er blijkt niet dat verzoekster tijdens het gesprek aangaf dat er problemen waren met de persoon die voor haar vertaalde. Integendeel gaf zij volgens de medewerker van het centrum aan alles goed te hebben begrepen. Verzoekster verduidelijkt ook op geen enkele wijze waaruit haar verklaringen omtrent Jimma en Addis Abeba dan wel bestonden.

Verzoekster overtuigt, in het licht van de verschillende gegevens zoals deze thans voorliggen, dan ook niet dat haar verklaringen op 31 augustus 2018, toen zij werd geconfronteerd met het gegeven dat zij aan de hand van een Ethiopisch paspoort een Schengenvisum heeft bekomen, verkeerd zijn begrepen of weergegeven in de stukken van het administratief dossier. Het heeft er alle schijn van dat verzoekster tracht terug te komen op haar eerdere verklaring waarbij zij haar Ethiopische nationaliteit bevestigde om een verwijdering van het grondgebied te voorkomen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat zij niet werd geconfronteerd met het gegeven dat zij in werkelijkheid de Ethiopische nationaliteit zou hebben en niet in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen omtrent haar nationaliteit en haar eventuele vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij betwist niet dat haar werd gevraagd naar haar vrees bij een terugkeer naar haar herkomstland. Zij kon er in redelijkheid ook niet van onwetend zijn dat de gehoren kaderden in de procedure tot verwijdering door verweerder, en diende dus op de hoogte te zijn van het belang van het afleggen van duidelijke en volledige verklaringen. Er rust op haar zo ook een medewerkingsplicht. Nu kan worden aangenomen dat verzoekster op 31 augustus 2018 wel degelijk erkende van Ethiopische nationaliteit te zijn, blijkt verder

niet dat zij nader diende te worden gehoord omtrent de wijze waarop zij haar paspoort heeft bekomen of omtrent haar geuite vrees met betrekking tot Eritrea.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij ook niet werd gehoord over een mogelijke vrees bij een terugkeer naar Ethiopië, merkt de Raad allereerst op dat wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoekster werd gevraagd naar de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. In antwoord op deze vraag had verzoekster wel degelijk eventuele redenen die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar Ethiopië kunnen uiteenzetten. Verder geeft verzoekster thans ook niet aan dat zij concrete redenen heeft om bij terugkeer naar dit land te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij blijft immers vasthouden aan haar beweerde, maar niet aangetoonde Eritrese nationaliteit en het gegeven dat haar vader en broer zouden zijn vermoord door het regime in Eritrea. Een voldoende belang op dit punt blijkt dan ook niet.

Een schending van het hoorrecht, of van het algemene rechtsbeginsel audi alteram partem, wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In zoverre verzoekster erop wijst dat zij het bestuur heeft gewezen op het gegeven dat zij reisde met een vals paspoort, merkt de Raad op dat dit enerzijds niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en anderzijds ook in strijd is met verzoeksters eigen verklaring in het kader van het feitenrelaas dat zij wel degelijk met een echt paspoort heeft gereisd. Niets wijst erop dat het paspoort waarmee verzoekster heeft gereisd geen echt Ethiopisch paspoort is. Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing zo ook niet dat bij de afgifte van een Schengenvisum de echtheid van het paspoort grondig op zijn authenticiteit wordt gecontroleerd.

De Raad neemt dus als uitgangspunt dat verzoekster met een echt Ethiopisch paspoort naar Europa is gereisd, hetgeen in beginsel haar Ethiopische nationaliteit aantoonst. In beginsel vermogen de Belgische autoriteiten ervan uitgaan dat de vreemdeling houder van een echt Ethiopisch paspoort deze nationaliteit heeft. Het komt de betrokken vreemdeling in deze situatie toe om, indien hij of zij alsnog deze nationaliteit wenst te betwisten, in dit verband concrete en overtuigende elementen naar voor te brengen.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat verzoekster in casu niet overtuigt dat zij, op het ogenblik dat zij werd geconfronteerd met het gegeven dat zij aan de hand van een Ethiopische paspoort in juli 2018 een Schengenvizum heeft bekomen, ontkende de Ethiopische nationaliteit te hebben en verklaarde dit paspoort voor veel geld te hebben gekocht. Integendeel wijzen de stukken van het dossier erop dat zij op dat ogenblik erkende geboren te zijn in Jimma (Ethiopië) en van Ethiopische nationaliteit te zijn en, op de vraag waar zij woont, verklaarde te wonen in Addis Abeba. In deze omstandigheden kon verweerder in alle redelijkheid aannemen dat verzoekster in werkelijkheid de Ethiopische – en dus niet de Eritrese – nationaliteit heeft.

Verzoekster verwijst thans naar een rapport van ASYLOS van juli 2018 met als titel *“Ethiopia and Eritrea: Prevalence of False ID documents”* en stelt dat hieruit blijkt dat het mogelijk is om met vervalste identiteitskaarten een echt Ethiopisch paspoort te bemachtigen, alsook dat verweerder hiervan op de hoogte had moeten zijn.

Uit het neergelegde stuk blijkt dat dit document uitgaat van een netwerk van vrijwilligers die advocaten bijstaan bij het indienen van asielaanvragen. Het gaat dus zeker niet om algemeen gekende informatie. Zoals uit het document blijkt, wordt de informatie vergaard op basis van vragen gesteld door advocaten. Het netwerk baseert haar bevindingen weliswaar op algemeen bekende bronnen, alsook op informatie verkregen via ngo's, academische bronnen en nieuwssites. Uit het stuk blijkt, zoals verzoekster ook aanstipt in haar verzoekschrift, dat Ethiopië geen universeel formaat heeft van identiteitskaart en dat het daardoor zeer moeilijk is voor de overheidsdiensten om te achterhalen of de identiteitskaart vals of echt is en dat men op grond van een dergelijke identiteitskaart een paspoort kan verkrijgen.

Daargelaten de vraag of verweerder van deze informatie op de hoogte kon zijn, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster eerder reeds naar voor bracht dat zij haar paspoort heeft gekocht. Integendeel wijzen de stukken van het dossier erop dat zij bevestigde de Ethiopische nationaliteit te hebben. In deze situatie blijkt niet dat verweerder in casu nog een verder onderzoek naar haar ware nationaliteit had moeten doorvoeren en zich er niet toe kon beperken te stellen dat de werkelijke nationaliteit van verzoekster de Ethiopische is gelet op het feit dat zij met een echt Ethiopisch paspoort heeft gereisd. Verzoekster geeft verder op zich niet aan dat zij, voor zover zij Ethiopische is, enige vrees dient te hebben in Ethiopië.

Het betoog van verzoekster laat niet toe te besluiten dat er in casu geen voldoende zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gevoerd door verweerder.

Door te wijzen op een praktijk valt ook niet zonder meer af te leiden dat verzoekster zelf ook gebruik heeft gemaakt van een dergelijke praktijk. Zij brengt geen begin van bewijs naar voor dat erop kan wijzen dat zijzelf niet de Ethiopische nationaliteit zou hebben en zou zijn overgegaan tot het op frauduleuze wijze verkrijgen van een echt Ethiopisch paspoort.

De tweede bestreden beslissing houdt in dat verzoekster kan worden gerepatriëerd naar Ethiopië. Wat betreft de vrees ten aanzien van Ethiopië stelt verzoekster dat zij het risico loopt dat men ontdekt dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoekster evenwel niet concreet aannemelijk dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Zij maakt dus ook geenszins concreet aannemelijk dat zij op dit punt enige reële vrees dient te hebben. Verzoekster geeft op zich ook – zo wordt herhaald – niet aan dat zij, waar zij Ethiopische is, enige vrees dient te hebben in Ethiopië.

Verzoekster kan niet voorhouden dat zij het land heeft verlaten zonder geldig reisdocument nu het vaststaat dat noch het paspoort, noch het visum vals is. Evenmin kan zij voorhouden dat zij geen verblijfsrecht heeft in Ethiopië nu zij wel degelijk in het bezit is van een echt Ethiopisch paspoort. Haar betoog dat zij bij haar terugkeer naar Ethiopië dreigt onderworpen te worden aan een gevangenisstraf op grond van het gebruik van valse documenten maakt zij absoluut niet aannemelijk.

Ook wat betreft het gevaar op indirect refoulement naar Eritrea stelt de Raad vast dat verzoekster haar betoog niet aannemelijk maakt. Zo maakt zij allereerst niet aannemelijk dat zij de Eritrese in plaats van de Ethiopische nationaliteit heeft. Daarenboven, en louter ten overvloede, brengt verzoekster ook geen enkel begin van bewijs aan dat, zo al ontdekt zou worden dat zij de Eritrese nationaliteit zou hebben, hetgeen zij hoe dan ook niet aantoon, er een praktijk bestaat waarbij Ethiopië Eritrese onderdanen terugstuurt naar Eritrea. De verwijzing naar de schending van mensenrechten in Eritrea is in casu dan ook niet dienstig.

De verklaringen van verzoekster laten de Raad niet toe te besluiten dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië een risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, of dat ter zake geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

5.2.6. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding en evenmin dat deze niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen, kan evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

5.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

6. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

7. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS